

NICOLE KRAUSS

SÖTÉTLŐ ERDŐ

A fordítás alapjául szolgáló kiadás
Nicole Krauss: *Forest Dark*
New York, HarperCollins, 2017

Copyright © Nicole Krauss, 2017
Hungarian translation rights arranged
with Melanie Jackson Agency, LLC
through Kátai & Bolza Literary Agents
Hungarian translation © Mesterházi Mónika, 2018

IZRAEL ERDŐI

Epstein azt álmodta, hogy egy ősöreg erdőben sétál. Hideg volt, olyan hideg, hogy megfagyott a lehelete. A fekete fenyőtűket porhó borította, a levegőben gyantaillat szállt. Minden sötét volt – a nyirkos talaj, a fák nagy, magas ágai a felhőn átszűrt, tompa fényben, a kéreg, a tobozok –, minden, kivéve a fehér hó és a piros papucs a lábán. A magas fák közt Epstein úgy érezte, védve van, biztonságban mindentől, ami rátörhetne. Szél nem fújt. A világ mozdulatlan volt, és ez a mozdulatlanság közel állt az örömhöz. Sokáig sétált, a hó ropogott a lába alatt, és mikor megbotlott egy gyökérben az ösvényen, csak akkor nézett le, és vette észre a papucsot. Piros filc volt, az anyja unokatestvére hozta Európából, szebb volt, mint amilyen hasznos, a talpa olyan vékony, hogy alig védte meg a lábát a talaj hidegétől. Elárasztotta az érzés, hogy valami rég elfeledett, de élénken ismerős dolgot lát, és abban a pillanatban rádöbbsent, hogy nem is nőtt fel. Valahogy, bár senki nem tudott róla, legkevésbé ön maga, egész idő alatt gyerek maradt.

Végül egy tisztásra ért, és a völgy közepén egy kőemlévnyt látott. Lehajolt, lesöpörte a havat, és a hidegtől fagyos ujjai alól előtűntek az arany betűk:

SOL ÉS EDIE EMLÉKÉRE
A NAP ÉS A FÖLD

Mikor fölébredt, dideregve vette észre, hogy beleizzadt az ágyneműbe. Átbotorkált a szállodai szobán, és lecsavarta a légkondicionáló jéghideg fuvallatát. Mikor elhúzta a súlyos függönyt, látta, hogy már reggel van. Kinyitotta a terasz üvegajtáját, és beúszott a langyos szellő, hátán a megtörő hullámok hangjával. Epstein megérezte a bőrén a napot, és belelegezte a sós levegőt. A nyirkos pizsamában áthajolt a korláton, és belehunyorogott az olajos fénybe, ami súlyosan ült a víz felszínén. Arra gondolt, megint úszhatna egyet. Jó érzés lenne az utóbbi napok furcsa intenzitása után. Eszébe jutott az orosz, aki kihúzta a hullámok alól, de mikor jutalmat ígért neki, csak nevetett, hátba vágta, és azt mondta, ha nem megy többet a vízbe, az elég fizetség. De miért ne menne vissza? Sőt, pontosan *azért* kellene most rögtön visszamennie a tengerbe, mert majdnem megfulladt, még mielőtt a félelemnek esélye lenne feszültséggé összeállni, és leblokkolni őt. Elvégre jól úszik, mindig is jól úszott. Most majd jobban figyel. Különben is, a víz ma nyugodtabb.

De ahogy visszatért a hűvös szobába, hogy megkeresse a fürdőnadrágját, újra eszébe jutott az álma az erdőről, és a sötéttség meg a fehér hó ugyanolyan élénk volt, mint az előbb. Hirtelen megértett valamit a jelentőségéből, és izgatottan torpant meg a bevetetlen ágy előtt. Lehuppant a paplanra, csak hogy újra felpattanjon, és járkálni kezdjen. Miért is nem gondolt erre idáig? Kint a teraszon jól kihajolt, hogy a teljes képet lássa. Persze – hát ez az –, milyen szép és világos!

Végigtúrta a nyirkos ágyneműt a telefonja után, és hirtelen eszébe jutott az elveszett mobil. Ki tudja, merre lehet? Valahol Ramallahban, és Damaszkuszt hívja. A gyűrött ágy üres volt. Epstein átvizsgálta az íróasztalt, majd fölemelte a könyvet,

amit elalvás előtt nyitva az éjjeliszekrényen hagyott, és az új telefon ott volt a lapok közt. Sharont hívta, az asszisztensét, de két csöngetés után rájött, hogy New Yorkban késő éjszaka van. A hatodik után letette, és inkább az unokatestvérét hívta.

– Moti, itt Jules.

– Várjál... חרא חתיכת! חרא! Ezt nem hiszem el! Ez a barom elem vágott. Mit mondtál? Folytasd, figyelek.

– Kivel kell beszélnem, ha ültetni akarok...

– נבלה!

– Tessék?

– Mondjad, miről kell kivel beszélni?

– A fákról. Ha fákat akarok ültetni.

– *Fákat?* Mármint azért a, hogy is hívják...

– Fákat! Ahogy korábban csinálták, mikor még Állam se volt. Anyám mindig kiküldött egy kék-fehér gyűjtődobozzal. – Epsteinnek eszébe jutott, ahogy az aprópénz csörgött az óndobozban, mikor egyik házból a másikba futott, de nem jutott eszébe az alapítvány neve. – Fák Jeruzsálem Lejtőire, azt hiszem. Nem tudom, a Hebron-hegyre. Később a héber iskolában megmutatták a gyerekek fényképét, akik *kova tembelt* viseltek, és elültették a csemetéket, amikhez mi gyűjtöttük a pénzt Amerikában.

– Micsoda, a Keren Kájemet LeJisráel?

– Igen, várj: a Zsidó Nemzeti Alap, ugye? Össze tudsz ott hozni valakivel?

– *Fákat* akarsz ültetni, Yuda? – kérdezte Moti, Epstein a gyerekkori héber becenevén szólítva.

– Nem fákat – mondta Epstein halkán –, egy egész erdőt. – A karja libabőrös lett, ahogy felidézte a puha, sötét ágak alatt megülő nyugalmat.

– Van elég fánk. Most már a víz a gond. Utoljára azt hallottam, hogy a sós vízből akarnak gyümölcsöt csinálni. Nem lennék meglepve, ha megpróbálnának rávenni, hogy inkább áss egy gödröt a földbe. Edith és Solomon Epstein Emlék-Víztározó.

Epstein elképzelte a szülei gödrét, és a lehulló téli esőt.

– Természetesen most is ültetnek fákat – csattant föl. – Tudsz szerezni telefonszámot, vagy nem? Ha nem, akkor megkérdezem a portást.

De Moti gondolni sem akart arra, hogy hagyja Epsteint máshoz fordulni egy olyan szívességért, amit ő is megtehet, és később megtérül. – Adj fél órát – mondta, aztán rágyújtott, és a telefonba sóhajtott. Ha beér Petáh Tikvába, felhív egy-két embert. Úgy hiszi, ismer valakit, akinek van ott ismerőse. És ebben Epstein nem is kételkedett: nincs olyan, amit Moti – aki három háborúban vett részt, kétszer nősült és vált el, és több foglalkozása van, mint ahányra ő emlékszik – ne tudna összehozni.

– Mondd meg nekik, hogy egy erdőt akarok felépíteni. Fenyőket, ameddig a szem ellát.

– Oké, egy kétmillió dolláros erdőt, megmondom. De az isten megáldjon, ez fáj. Ha véletlenül meggondolnád magad, tudok egy helyet, csupa üveg meg olasz márvány, és még egy jacuzzija is van, amiből ellátni egész Szicíliáig.

De mikor Moti délután visszahívta, arról számolt be, hogy mindent elintézett. – Holnapra van velük találkozónk – mondta. – Egykor a Cantinában.

– Kösz. De neked nem kell jönnöd. Nem neked való. Semmi meztelen nő.

– Igen, ez engem is aggaszt. Hogy te mit csinálsz a saját életeddel, az a te dolgod, de már hatvannyolc éves vagy, Yuda, nem fogsz örökké élni, és tessék, végre elváltál, szabad ember vagy, és

akkor rabbikkal meg erdőikkel van tele a fejed, és elfelejted, hogy mindig mindenütt vannak meztelen nők. Most is nézek egyet, sárga ruha van rajta. És ez olyan öröm, én mondom neked, amit soha nem találsz meg egy erdőben, ami a szüleid emlékét viseli, akiket, ha jól emlékszem, egyáltalán nem érdekeltek a fák. Vagy tévedek, Yuda? De egy nő az már olyasmi, amit az apád, legyen áldott az emléke, megértett volna. Gondolkozz azon, amit mondok. Akkor holnap egykor – mondta, és mielőtt visszament a süvére, ahová indult, még felhívta a Cantina tulajdonosát, és megmondta, hogy tegyék félre a legdrágább Chardonnay-jüket.

Magvető Könyvkiadó és Kereskedelmi Kft.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Készült a Gyomai Kner Nyomda Zrt.-ben,
a nyomda alapításának 136. esztendejében, 2018-ban
A Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja
Felelős vezető: Erdős Tamás vezérigazgató
Telefon: 66/887-400
<http://www.gyomaikner.hu>
E-mail: knernyomda@gyomaikner.hu

Felelős szerkesztő Rostás Eni
Kézirat-előkészítő Hradeczky Moni
Korrektor Schmal Alexandra
A borítót Árvai Judit,
a kötetet Pintér József tervezte
Műszaki vezető Takács Klári
Kiadványszám 8826
Minion betűtípusból szedve
ISBN 978 963 14 3752 2